

Eva Møller (KF):

Jeg skal koncentrere mig om lovforslag nr. L 82, og jeg skal ikke efter de ordførertaler, der har været holdt, komme ind på hverken baggrunden for, forhistorien til eller indholdet af lovforslaget.

Jeg skal koncentrere mig om at sige, at det har en række gode intentioner, som Det Konservative Folkeparti kan bakke helt op om. Vi er enige i at ønske et bedre miljø, at der skal være kontrol med og krav til anvendelsen eller sågar forbud imod en række kemiske stoffer og produkter.

Vi går selvfølgelig også ind for en bedre, ja, sågar en god håndhævelse, for forbedrede tilsynsmuligheder og for at indføre strengere og klarere sanktionsregler, når loven overtrædes. Og vi kan også tilslutte os, at det på dette som på andre områder bliver muligt at konfiskere en økonomisk gevinst, man har fået ved at overtræde loven.

Men når alt dette er sagt, er der naturligvis et men, som jeg vil illustrere med tre eksempler fra forslaget.

I den nye § 4 a får miljø- og energiministeren mulighed for at træffe bestemmelse om eller fastsætte regler for adgangen til at besidde kemiske stoffer og produkter og visse varer. Nu lægger vi altså endnu en bemyndigelse, en afgørelse over til ministeren. I forvejen kan han ifølge loven bestemme, hvad der er kemiske stoffer og produkter, og i øvrigt også, om vira og mikroorganismer skal inddrages under lovens område.

Men er der da aldrig nogen sinde ende på de afgørelser, vi overlader til ministeren, selv om han i dette tilfælde skal forhandle med en række organisationer? Ifølge grundloven skal Folketinget lovgive – det er lig med at bestemme – om ministeren skal føre bestemmelserne ud i livet. Jeg synes, vi er på vej til at lade ministeren bestemme det hele.

Tilsynsmyndighederne får med lovforslaget en mulighed for at meddele påbud eller forbud, der ikke kan påklages til andre administrative myndigheder. Det siges ganske vist i bemærkningerne, at det er en videreførelse af gældende praksis, men hvorfor er det så nødvendigt med denne tilsyneladende opstramning?

Som det tredje eksempel siges det i bemærkningerne til den nye § 4 a, at det ikke er hensigten at forbyde fremstillingsvirksomheder at besidde kemiske stoffer, produkter og varer, som de lovligt fremstiller og eksporterer. Jeg er glad for denne hensigt på vegne af dansk

erhvervsliv. Men hvorfor kan det ikke præciseres i lovtæksten; hvorfor skal det findes med småt omme i bemærkningerne?

Med disse tre eksempler har jeg peget på, at Det Konservative Folkeparti er optaget af et godt miljø, men også af retssikkerheden for borgerne. At lovforslaget tager vare på det gode miljø er helt sikkert. Jeg håber under udvalgsarbejdet at få belyst, at lovforslaget også garanterer retssikkerheden, og svaret herpå vil indgå i vore overvejelser om den endelige stillingtagen til lovforslaget.

Anni Svanholt (SF):

I SF er vi glade for at se de to lovforslag, der ligger på bordet i dag. SF har i mange år ønsket, at der var en meget bedre mulighed for retshåndhævelse over for miljøovertrædere. Miljøforbrydere og miljøforbrydelser skal ikke kunne betale sig. Det har faktisk været tilfældet i en række – og i for mange – tilfælde i Danmark.

SF har også meget ihærdigt arbejdet for at få det her gennemført, og derfor er vi også meget tilfreds med det forslag, der ligger til behandling i dag. Vi ser det faktisk også som et resultat af vores arbejde, bl.a. det forslag, vi fremsatte om et forstærket miljøtilsyn i forhold til kommuner og amter og i forhold til tilsynet efter kemikalieloven, som er statens tilsyn.

Jeg har nogle bemærkninger til de enkelte elementer i loven. Der er ingen tvivl om, at en styrkelse af sanktionsniveauet i miljøstraffesager er meget nødvendig. Vi kender jo alle sammen de latterligt lave bøder alt for godt. De bør sættes op, og loven bør strammes op.

Men de andre virkemidler, der er tale om her i loven i form af rettighedsfrakendelse, hvor det går ud på, at en domstol kan frakende retten til at drive forurenende virksomhed i forbindelse med gentagne eller grove overtrædelser af miljølovgivningen, anser vi for et meget, meget godt middel. Det vil utvivlsomt virke meget præventivt, og det er glimrende. Det er jo meningen. Der er ingen af os, der ønsker miljøovertrædelser, miljøødelæggelser.

Det gælder også den anden bestemmelse, at miljømyndighederne har mulighed for at give afslag eller tilbagekalde en miljøgodkendelse. Det vil også virke som et meget, meget stærkt og effektivt redskab for de lokale miljømyndigheder. Man får nu et nyt virkemiddel, et nyt redskab ud over det, der allerede eksisterer i form af påbud og forbud, og det har faktisk manglet i